”AMINTIRI DIN COPILĂRIE”

140 de ani de la publicare

„Hai mai bine despre copilărie să povestim, căci ea este veselă și nevinovată și drept vorbind, acesta-i adevărul.”
(Ion Creangă)

Creangă, Ion. Povești. Povestiri. Amintiri din copilărie. – Ch.; Iași; București, 2006. – 336 p.

Opera de maturitate artistică a scriitorului, a fost publicată în ‘‘Convorbiri literare’’. Primele două părţi au apărut la 1 ianuarie şi, respectiv, la 1 aprilie 1881; partea a treia a apărut între 1882-1883, iar partea a patra, postum, în 1892.

Cartea ‘‘Amintirile din copilărie’’ este un roman al vieţii inocente, proiectată într-un spaţiu dominat de tradiţii şi obiceiuri fixate în timp, satul moldovenesc de munte de la mijlocul secolului al XIX-lea. Ion Creangă nu are de spus mai mult despre copilărie ca alţii, dar o spune mai altfel încât ‘‘chiotul lui este mai plin, sună ca o voce minunata, distinsă într-o grotă.’’ (G. Călinescu)

‘‘Amintirile din copilărie’’ sunt împărţite în patru capitole distincte, cu povestiri independente, dar care au o unitate deplină. Asta înseamnă că diferitele episoade ale cărţii decurg unele dintr-altele, scriitorul povestind, la persoana I, şi dintr-o perspectivă subiectivă, întâmplări ale propriei vieţi.

În structura romanului vom putea descoperi doua dimensiuni: evoluţia spirituală a lui Nică, pus de autor să se iniţieze în ştiinţa de carte şi atmosfera patriarhală a satului moldovenesc şi a instituţiilor sale: şcoală, familia, biserica, armata, reconstituită obiectiv, fapt ce rezultă chiar din mărturisirea autorului: ”vreau să-mi dau sama despre satul nostru, despre copilăria petrecută în el şi asta-i tot”.

„Amintirile” nu sunt alta decât o galerie de tablouri văzute toate într-o veselie.

„Amintiri din copilărie” este romanul copilăriei, al „copilului universal”, un roman al formării, idee sugerată şi prin titlu, scriitorul selectând amintirile semnificative-nearticularea substantivului „amintiri” fiind sugestivă în acest sens. Fără a respecta strict ordinea cronologică, Creangă povesteşte istoria unei copilării în mediul ţărănesc, de la primii ani de şcoala si de viaţa, până la despărţirea de vatra satului.

Eroul Nică este urmărit în multe întâmplări care-l formează ca om. „Amintirile” sunt, în concepţia lor, nişte „amintiri”, adică un număr de întâmplări din copilărie. Universalitatea copilăriei ar consta în aceea ca, în opoziţie cu restul vieţii, în care omul e stăpânit de griji, ea îngăduie nelimitat puiului de om ‘‘să zburde’’, adică să n-aibă grija de nimic și de nimic să nu-i pese, decât…să-i meargă toate ‘‘după plac’’; ceea ce nu înseamnă decât să fie: ‘‘sănătos, să mănânce și să se joace’’, după poftă. Copilului trebuie să aibă cine să-i poarte de grijă.

Vă invităm la lectură!